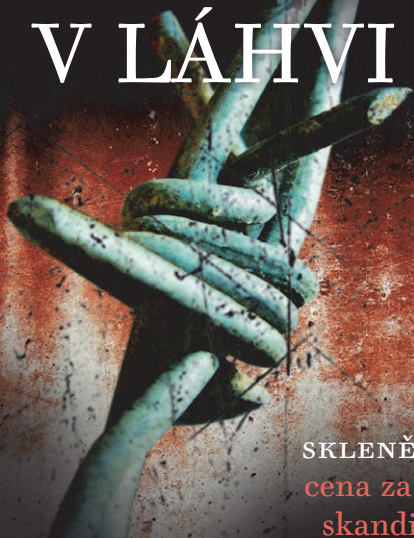

ADLER Jussi OLSEN

VZKAZ V LÁHVI

KRIMIROMÁNHOST

SKLENĚNÝ KLÍČ
cena za nejlepší
skandinávský
krimiromán

JUSSI ADLER-OLSEN
VZKAZ V LÁHVI

Kriminální román
Brno 2013

ADLER
Jussi
OLSEN

**VZKAZ
V LÁHVI**

Jussi Adler-Olsen: Flaskepost fra P

Copyright © JP/Politikens Forlagshus,
København, 2009

Translation © Magdalena Jírková, 2012, 2013

Cover design © Wildes Blut, Atelier für Gestaltung,
Stephanie Weischer using photographs from
plainpicture/Arcangel

Czech edition © Host — vydavatelství, s.r.o., 2013
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-939-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-940-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-941-0 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-942-7 (Formát MobiPocket)

Věnováno mému synu, Kesovi

Ráno třetího dne se zápach dehtu a mořských řas začal vsakovat do oblečení. Do spodních prken pod podlahou loděnice narážela ledová tříšť a vyvolávala vzpomínky na dny, kdy bylo ještě všechno v pořádku.

Nadzdvihl se z lůžka vyrobeného z papírového odpadu a posunul se, aby zahlédl bráškovu tvář, která i ve spánku vypadala utrápeně a promrzle.

Ten se za chvíli probudí a zmateně se rozhlédne kolem sebe. Uvědomí si kožené řemeny pevně utažené kolem zápěstí a pasu. Uslyší rachocení řetězu, kterým je pevně připoutaný. Uvidí zvířený sníh a světlo, snažící se proniknout mezi dehtovými trámy.

V bratrových očích se už po tolikáté objevilo zoufalství. Přes silnou pásku okolo jeho úst znovu a znovu zaznívaly přidušené modlitby k Jehovovi, kterého prosil o milost.

Ale oba věděli, že Jehova se na ně ani nepodívá, protože pili krev. Krev, kterou jim jejich věznitel nakapal do sklenic s vodou. Nechal je sklenice vypít, aniž jim řekl, co obsahují. Vypili vodu se zakázanou krví a nyní jsou navždy zatraceni. Hanba je pálila víc než žízeň.

„Co myslíš, že nám udělá?“ ptaly se bráškovy ustrašené oči. Ale jak to měl vědět? Prostě jen instinktivně cítil, že brzy bude po všem.

Opřel se a ještě jednou si zšeřelý prostor prohlédl. Zadíval se na spojovací trámy a pavoučí umělecká díla. Dopotrubna prostudoval každý výčnělek a suk. Rozpadající se pádla a vesla zavěšená na krovu. Shnilou síť na ryby, která poslední úlovek viděla už hodně dávno.

A pak si všiml té láhve. Sluneční paprsek sklouzl po modrobílém skle a oslepil ho.

Byla tak blízko, a přece téměř nedosažitelná. Ležela těsně za ním, zaklíněná mezi hrubými trámy, ze kterých byla podlaha sroubená.

Zastrčil prsty do štěrbin mezi prkny a s námahou pohnul krkem, zatímco vzduch kolem něj se měnil v led. Až ji uvolní, rozbije ji a pomocí střepů přepiluje řemen okolo svázaných zápěstí. A až řemen povolí, znecitlivělými rukama nahmatá přezku na zádech. Rozepne ji, uvolní si pásku na puse, stáhne si řemeny okolo pasu a stehén. Hned jak řetěz připevněný ke koženému řemenu povolí, vyskočí a osvobodí brášku. Přitáhne si ho k sobě a bude ho pevně držet, dokud se jejich těla nepřestanou třást.

Potom bude vši silou dloubat skleněným střepem do dřeva okolo dveří. Snad se mu povede vydlabat prkna v místech, kde jsou panty. A pokud by nastala ta hrůza, že se auto objeví dřív, než bude hotov, tak si na toho muže počká. Počká za dveřmi s rozbitým hrdlem láhve v ruce. Přesně tak to udělám, slíbil sám sobě.

Naklonil se dopředu, sepal na zádech ledové prsty a prosil o odpuštění za svou hříšnou myšlenku.

Dál škrábal prsty ve štěrbině, aby se mu podařilo láhev uvolnit. Škrábal a škrábal tak dlouho, dokud se hrdlo láhve nepohnulo natolik, že je dokázal uchopit.

Nastražil uši.

Slyší zvuk motoru? Ano, slyší. Zní to jako silný motor velkého auta. Ale jede to auto k nim, nebo jen projíždí kolem?

V jednu chvíli ten hluboký zvuk zesiloval a on začal tak zuřivě tahat za hrdlo láhve, až mu klouby prstů praštěly. Ale zvuk opět utichal. Byla to větrná elektrárna, která tam hučela a rachotila? Možná to bylo něco jiného. Nevěděl.

Nosními dírkami vypouštěl teplý vzduch, který zůstával viset ve vzduchu kolem jeho obličeje jako pára. Právě teď se příliš nebál. Dokud myslel na Jehovu a jeho milosrdné dary, cítil se lépe.

Stiskl rty a pokračoval. Konečně se láhev uvolnila a on s ní začal tak tvrdě bouchat o prkna, až jeho bratr rychle zvedl hlavu a polekaně se kolem sebe rozhlédl.

Znovu a znovu tloukl lahví do prken na podlaze. S rukama za zády se nemohl pořádně rozmáchnout, prostě to nešlo. Nakonec, když už prsty nedokázaly láhev udržet, upustil ji, otočil se a nepřítomně na ni zíral, zatímco v malém prostoru klesal ze spojovacích trámů prach.

Nedokáže ji rozbít. Prostě to nedokáže. Jedna ubohá malá láhev. Je to proto, že pili krev? Opustil je Jehova?

Podíval se na brášku, který se pomalu balil do deky a ukládal se zpět na místo. Bráška byl zticha. Dokonce se ani nepokusil za páskou kolem pusy něco zamumlat.

Chvilí mu trvalo, než shromáždil všechno, co potřeboval. Nejtěžší bylo natáhnout se v řetězech tak, aby špičkami prstů dosáhl na dehet mezi střešními trámy. Všechno ostatní měl na dosah ruky: láhev, dřevěnou třísku z podlahových prken, papír, na kterém seděl.

Sundal si jednu botu a třískou se bodl do zápěstí, až mu bezděčně vyhrkly z očí slzy. Minutu nebo dvě nechal krev kapat na svou vyleštěnou botu. Zpod sebe utrl velký kus papíru, namočil třísku do krve, zkroutil se a natáhl v řetězech tak, aby viděl, co za zády napsal. Drobnými písmeny co nejlépe vylíčil jejich utrpení. Nakonec se podepsal, stočil papír do ruličky a vsunul do láhve.

Se zasunutím dehtové zátky do hrdla láhve si dal načas.

Posunul se a několikrát pečlivě zkontroloval, zda to udělal dobře.

Když byl konečně hotov, uslyšel hluboký zvuk brumlajícího motoru. Tentokrát nebylo pochyb. Jednu bolestivou vteřinu hleděl na brášku a potom se vši silou posunul ke světlu, které prosvítalo širokou trhlinou ve zdi — jediný otvor, kterým mohl láhev prostrčit.

Dveře se rozletěly a v oblaku sněhových vloček dovnitř vstoupila temná postava.

Ticho.

Ozvalo se zašplouchnutí.

Láhev je na svobodě.

V minulosti už se Carl probouzel do lepších časů.

První, co zaregistroval, byla fontánka kyselosti, která mu zurčela v jícnu, a potom, když otevřel oči, aby se podíval po něčem, co by mohlo zklidnit jeho nepříjemné pocity, uviděl vedle sebe na polštáři mírně slintající, rozmazanou tvář ženy.

Kruci, to je Sysser, pomyslel si a snažil se vzpomenout, co včera večer vyváděl. Že zrovna Sysser. Sousedka, co hulí jako fabrika. Pracuje jako děvče pro všechno na radnici v Allerødu, skoro nezavře pusu a nemá daleko do důchodu.

Napadla ho příšerná myšlenka a pomalounku nadzdvihl deku, načež s úlevou zjistil, že ať se dělo cokoliv, trenýrky má stále na sobě.

„Zatraceně,“ zamumlal, když odstrkoval její šlachovitou ruku ze své hrudi. Tak strašně ho hlava nebolela od doby, kdy Vigga ještě bydlela doma.

„Žádné podrobnosti, prosím,“ řekl, když se v kuchyni potkal s Mortenem a Jesperem. „Jen mi vysvětlete, jak se ta dáma ocitla na mém polštáři.“

„Ta slepice vážila snad metrák,“ ozval se jeho nevlastní syn, zatímco si nakláněl nově otevřenou krabici džusu k puse. Den, kdy se Jesper naučí používat skleničku, by nedokázal určit ani Nostradamus.

„No, promiň, Carle,“ dodal Morten. „Ale nemohla najít klíče a ty už jsi byl stejně úplně mrtvý, tak jsem si myslel...“

To bylo naposled, co jsem se zúčastnil Mortenova grilování, zapřísáhl se Carl a podíval se do obýváku směrem k Hardyho posteli.

Za těch čtrnáct dní, co se do tohoto pokoje nastěhoval jeho dávný kolega, dostala domácí atmosféra trhliny. Ne snad proto, že polohovatelná postel zabírala čtvrtinu obývacího pokoje a částečně stínila výhled do zahrady. Ani kvůli tomu, že by závěsná hrazda a sáčky plné moči byly Carlovi nepříjemné. Nevadilo dokonce ani to, že Hardyho kompletně ochrnuté tělo nepřetržitě vypouštělo páchnoucí plyny. Ne, příčinou změny bylo černé svědomí. To, že Carl měl pohyblivé obě nohy a mohl na nich utíkat, kam chtěl a kdy chtěl. A neustálý pocit, že to musí Hardymu vynahrazovat. Že tady pro něho musí být. Že musí pro ochrnutého muže něco udělat.

„Bude to v klidu,“ předvídal Hardy, když před několika měsíci probírali klady a zápory jeho přestěhování z kliniky v Hornbæku. „Když jsem tady, uběhne klidně i týden, co tě nevidím. Myslíš, že když se k tobě nastěhuju, tak občas pár hodin tvé nepřítomnosti nepřežiju?“

Ale problém vězel v tom, že Hardy mohl klidně ležet a spát jako teď, ale prostě tady pořád byl. V myšlenkách, v plánování denního programu, při vyslovení každého slova, které se muselo zvažovat, než bylo proneseno nahlas. Bylo to namáhavé. A domov by neměl být místem, kde je namáhavé se zdržovat.

Potom tady byly praktické záležitosti. Praní oblečení, výměna ložního prádla, manipulace s Hardyho těžkým tělem, nákupy, kontakt se zdravotní sestrou a úřady, vaření. Pravda, tohle všechno dělal Morten, ale co to ostatní?

„Vyspal ses dobře, chlape?“ zeptal se Carl opatrně, když přicházel k Hardyho lůžku.

Starý kolega otevřel oči a pokusil se o úsměv. „Tak, volno ti právě skončilo. Zpátky do rachoty, Carle. Čtrnáct dní je pryč. Uběhlo to jako voda. Ale my to s Mortenem spolu zvládneme. Hlavně ode mě pozdravuj kluky, jo?“

Carl kývl. Muselo být těžké žít jako Hardy. Kdo by si to s ním chtěl aspoň na jeden den vyměnit?

Alespoň jeden den pro Hardyho.

Kromě vrátného nepotkal Carl na policejní stanici živou duši. Byla jako vymetená. Impozantním sloupořadím se proháněl jen studený vítr a nikde nebylo ani živáčka.

„Co se tady sakra děje?“ zařval, když vstoupil do sklepního oddělení.

Očekával halasné uvítání nebo alespoň zápach z Asadových mátových lístků či Rosiny variace klasiků pískané na pusu, ale všude bylo ticho. Opustili palubu, když si vzal čtrnáct dní volna na přestěhování Hardyho?

Vešel do Asadovy malinké kanceláře a udiveně se kolem sebe rozhlédl. Žádné fotky starých tetiček, žádný modlitební kobereček, žádné krabice s přeslazenými koláčky. Dokonce i zářivky na stropě byly zhasnuté.

Prošel sklepní chodbou a rozsvítil u sebe v kanceláři. Bezpečný prostor, kde tři případy vyřešil a dva vzdal. Místo, kam zatím nedorazil zákaz kouření a kde na třech hromádkách bezpečně ležely všechny staré případy, přidělené oddělení Q a roztríděné podle Carlova neomylného systému.

Při pohledu na neskutečně uklizený stůl strnul. Nikde nic. Ani jediný hustě popsaný papír A4, na který by si člověk mohl položit unavené nohy a potom ho vyhodit do odpadkového koše. Žádné složky k případům. Stručně řečeno, jako vymetené.

„ROSE!“ zakřičel tak důrazně, jak jen dokázal.

Ale jeho hlas se jen marně rozléhal po chodbách.

Byl na světě sám. Byl poslední muž na světě, kohout bez slepic. Král, který by dal království za koně.

Popadl telefon a vytukal číslo na Lis, sídlící ve druhém patře v oddělení vražd.

Trvalo dvacet pět vteřin, než někdo zvedl sluchátko.

„Sekretariát, oddělení A,“ ozvalo se. Byla to paní Sørensenová, kolegyně smýšlející o Carlovi více než nepřátelsky. Vlčice v lidské podobě.

„Paní Sørensenová,“ řekl podlézavě. „Tady Carl Mørck. Jsem tady úplně sám. Co se děje? Nevíte náhodou, kde jsou Asad a Rose?“

Praštila sluchátkem rychleji, než stačil mrknout. Husa jedna.

Vstal a zamířil do Rosina hájemství o něco dál na chodbě. Možná by vyřešení záhady ztracených složek k případům mohl najít tam.

Byla to velmi logická úvaha až do bolestivého okamžiku, kdy zjistil, že na stěně chodby mezi Asadovou a Rosinou kanceláří se objevilo minimálně deset měkkých překližkových desek. Desky byly polepené všemi případy, které ještě před čtrnácti dny ležely na jeho psacím stole.

Štafle ze zářivě žlutého modřínu naznačovaly, kde byl nalepen poslední případ. Byl to případ, který museli vzdát. Druhý nevyřešený případ v řadě.

Carl o krok ustoupil, aby si utvořil celkový obrázek papírového pekla. Co k čertu dělají jeho případy na té stěně? Zešíleli Asad s Rose už dočista? Možná proto se ti hlupáci vypařili.

Neměli jinou možnost.

Nahoře ve druhém patře bylo všechno při starém. Nikde nikdo. Dokonce i místo paní Sørensenové za přepážkou zívalo prázdnotou. Kancelář vedoucího oddělení vražd, také kancelář zástupce, kantýna, zasedací místnost. Všechno bylo opuštěné.

Zatracená práce, pomyslel si. Vyhrožovali jim bombou? Nebo už se snad policejní reforma dostala do stadia, kdy budovy dali do prodeje a zaměstnance vyslali do ulic? Zbláznil se ten nový, takzvaný ministr spravedlnosti už úplně? Jde o nepovedený vtip televizní stanice TV 2?

Podrbal se na hlavě, vzal sluchátko a zavolal na vrátnici.

„Tady Carl Mørck. Kde sakra všichni jsou?“

„Většina lidí je na nádvoří Památníku.“

Nádvoří Památníku? Vždyť devatenáctého září bude až za půl roku.

„Proč? Určitě ne kvůli výročí internace dánské policie. Co tam dělají?“

„Policejní prezident si přál promluvit k několika oddělením o reformních úpravách. Fakt promiňte, Carle. Mysleli jsme, že o tom víte.“

„Ale já jsem před chvílí mluvil s paní Sørensenovou.“

„Nejspíš si přesměřovala hovory na svůj mobil.“

Carl zavrtěl hlavou. Všichni se zbláznili. Než stihne na nádvoří dojít, ministerstvo spravedlnosti stejně zase všechno změní.

Zadíval se na měkké, lákající křeslo vedoucího oddělení. Tady by člověk mohl na chvíli zavřít oči a nikdo by ho neviděl.

O deset minut později ho probral zástupce vedoucího oddělení ranou pěstí do ramene a deset centimetrů před obličejem měl Asadovy rozesmáté oči.

Bylo po klidu.

„Pojď, Asade,“ řekl a zvedal se z křesla. „Teď spolu my dva půjdeme do sklepa a bleskově sundáme papíry z té stěny, jasný? Kde je Rose?“

Asad zavrtěl hlavou. „To nepůjde, Carle.“

Carl se postavil a zastrčil si košili do kalhot. Jak to sakra myslel? Co by to nešlo? Kdo je tady podle něho šéf?

„Jen pojd'. A sežeň Rose. HNED!“

„Sklep je uzavřený,“ ozval se zástupce vedoucího Lars Bjørn. „Z izolačního potrubí prosakuje azbest. Byli tady z inspektorátu práce a prostě to nařídili.“

Asad přitakal. „Ano. Museli jsme si vzít svoje věci sem nahoru, a moc dobře se nám tady neseďí. Ale našli jsme pro vás pěknou židli,“ dodal, jako by to mohlo někoho uklidnit. „Jo, a navíc jsme zbyli sami dva. Rose tady nahoře sedět nechtěla, takže si udělala prodloužený víkend. Slíbila, že dneska dorazí, ale o něco později.“

To ho měli raději nakopat do ušlechtilých částí těla.

Seděla a zírala do plamenů, dokud svíčky nedohořely a ji neobklopila tma. Stalo se to už mnohokrát, že ji nechal samotnou, ale ještě nikdy na výročí svatby.

Zhluboka se nadechla a stoupla si. Poslední dobou přestala postávat a čekat u okna. Přestala psát jeho jméno na okno, zamlžené vlastním dechem.

Tenkrát, když se potkali, nedbala na varování ostatních. Kamarádka měla své pochybnosti a matka jí to řekla bez obalu. Je pro ni příliš starý. Z očí mu nekouká nic dobrého. Muž, kterému se nedá věřit. Muž, kterého člověk nedokáže odhadnout.

Proto svou kamarádku i matku už tak dlouho neviděla. A proto teď, kdy toužila po něčí blízkosti víc než kdy jindy, rostlo její zoufalství. S kým si může promluvit? Nikdo tady není.

Podívala se do prázdných, naklizených pokojů, stiskla rty a do očí jí vstoupily slzy.

Zaslechla, že se dítě zavrťelo, a vzchopila se. Ukazovákem si setřela slzy ze špičky nosu a dvakrát se zhluboka nadechla.

Jestli ji její muž podvádí, už s ní nemůže počítat.

Život jí určitě dokáže nabídnout víc.

Její manžel vešel do ložnice tak potichu, že ho prozradil jen stín na stěně. Široká ramena a otevřená náruč. Lehl si a beze slova si ji k sobě přitáhl. Rozehrátlý a nahý.

Očekávala něžná slůvka, ale také pečlivě promyšlené omluvy. Možná se bála slabého závanu vůně cizí ženy a v nepravou chvíli zaváhání kvůli špatnému svědomí, ale místo toho ji sevřel, drsně k sobě otočil a chtivě z ní strhal oblečení.

Měsíční svit, který mu ozařoval tvář, ji rozvášnil. Čekání, frustrace, obavy a pochybnosti byly rázem pryč.

Naposledy se takhle choval před půl rokem.

Bohudíky, že se to stalo.

„Miláčku, musíš počítat s tím, že teď budu nějakou dobu pryč,“ řekl při snídani bez varování a přitom hladil malého po tvářičce. Nepřítomně, jako by jeho slova nebyla důležitá.

Zamračila se a sevřela rty. Aby na chvíli potlačila nevyhnutelnou otázku, položila vidličku na talíř a seděla s očima upřenýma na míchaná vejce se slaninou. Noc byla dlouhá. Stále ji cítila jako bolest v podbřišku, ale také jako poslední pohlázení a milé pohledy. Až dosud jí dala zapomenout na místo a čas. Až dosud. Protože v tom okamžiku se do místnosti jako nezvaný host vetřelo bledé březnové slunce a jasně osvítilo fakta. Její manžel odjíždí. Už zase.

„Proč mi nemůžeš říct, co to máš za práci? Jsem tvoje žena. Nikomu nic nepovím,“ řekla.

Podržel příbor ve vzduchu. Vtom již jeho oči potemněly.

„Ale já to myslím vážně,“ pokračovala. „Jak dlouho bude trvat, než se budeš zase chovat jako dneska v noci? Jsme zase tam, kde už jsme byli. Nevím, co děláš, a někdy skoro nevnímáš, i když tady jsi...“

Podíval se na ni až moc zpríma. „Copak jsi od začátku nevěděla, že o své práci nemůžu mluvit?“

„Ano, ale...“

„Tak už do toho dál nešťourej.“

Nechal vidličku a nůž dopadnout na talíř a otočil se k jejich synovi s něčím, co mělo připomínat úsměv.

Klidně a zhluboka se nadechla, ale jejím nitrem projelo zoufalství. Měl pravdu. Dlouho před svatbou jí vysvětlil, že dostává úkoly, o kterých nemůže mluvit. Možná naznačoval,

že to má něco společného se zpravodajskou službou, to už si nepamatovala. Ale pokud věděla, tak i příslušníci tajných služeb mají vedle své práce jakžtakž normální život. Jejich vlastní život se ovšem za jakžtakž normální považovat nedal. Pokud ovšem lidé z tajných služeb také pilně nevyužívají pracovní dobu k více alternativním záležitostem, jako je například nevěra, protože u nich doma se pravděpodobně jedná právě o ni.

Sebrala talíře a uvažovala, jestli mu má dát ultimátum hned teď. Riskovat jeho vztek, kterého se obávala, ale dosud neznala jeho rozsah.

„Kdy tě zase uvidím?“ zeptala se.

Usmál se na ni. „Příští středu bych měl být zase doma. Tahle práce zabere většinou osm až deset dní.“

„Fajn. Takže se vrátíš akorát na bowlingový turnaj,“ poznamenala sarkasticky.

Vstal, přitiskl si ji zády ke svému velkému tělu a ruce složil pod její ňadra. Dotek jeho hlavy na rameni ji dříve vždy rozechvíval. Nyní se však stáhla.

„Ano,“ řekl. „Určitě se vrátím dostatečně brzo před turnajem. Minulou noc si už brzo spolu zopakujeme. Domluveno?“

Když odjel a zvuk auta utichl, dlouho stála se založenýma rukama a zírala do prázdna. Život o samotě byl jedna věc. Ale nevědět, za co člověk takovou cenu platí, to bylo něco jiného. U muže, jako byl ten její, byla šance odhalit, jestli ji nějak nepodvádí, minimální. To jí bylo jasné, i když se o nějaké pátrání nikdy ani nepokusila. Pohyboval se po celé zemi a všechno v jeho životě naznačovalo, že je to opatrný člověk. Důchodové připojištění, uzavřené pojistky, opakované kontrolování oken a dveří, kufrů a zavazadel, vždy uklizený

stůl, žádné zapomenuté papírky nebo účtenky po kapsách či v šuplících. Byl to muž, který za sebou nezanechával příliš mnoho stop. Dokonce i poté, co odešel, nezůstávala jeho vůně ve vzduchu déle než několik minut. Jak by někdy mohla odhalit mimomanželskou aférku, pokud by na něj nenasadila soukromého detektiva? A kde by na to vzala?

Povysunula spodní ret a úplně pomaloučku vypouštěla na obličej teplý vzduch. Ten pohyb dělala vždy před důležitým rozhodnutím. Před přeskokem nejvyšší překážky na dostihové dráze. Před výběrem šatů na konfirmaci. Dokonce i předtím, než řekla svému muži ano, a předtím, než se vydala ven na ulici, aby se podívala, jestli v tom mírném světle nevypadá život jinak.

Řečeno na rovinu: velký, dobromyslný seržant David Bell miloval lenošení. Sedět a dívat se, jak vlny narážejí do skalisek. Úplně nahoře v John O’Groats, nejzazším koutu Skotska, kde slunce svítilo o polovinu méně než jinde, ale dvakrát tak krásně. Tady se David narodil a tady chtěl, až přijde čas, i umřít.

David se prostě pro divoké moře narodil. Proč se musel celý život trmácet na policejní stanici na Bankhead Road ve Wicku, vzdálenou šestnáct mil směrem na jih? Nikdy se netajil tím, že to hloupé přístavní městečko mu nic neříká.

A tak kdykoli se v malých osadách na severu objevily problémy, posílal tam nadřízený právě jeho. David tam pomalu dojel služebním autem, chvíli rozvášněným chlapíkům vyhrožoval, že zavolá důstojníka z Inverness, a rázem byl klid. Tady nestáli o chytráky z města, kteří by jim radili co a jak. To raději snesli koňskou moč v místním pivě značky Orkney Skull Splitter. Úplně stačilo, že ti, kdo jezdili traktem do Orkney, projížděli kolem.

Když vášně vychladly, vlny čekaly. A pokud existovalo něco, čemu byl seržant Bell ochoten věnovat drahnou chvíli, byly to právě ony.

Nebýt této všeobecně známé Davidovy vlastnosti, láhev by byla odplavala někam do pekel. Ale když už tady seržant v čerstvě vyžehlené uniformě, s větrem ve vlasech a čepicí položenou na skále stejně seděl, bylo alespoň komu ji odevzdat.

A tak se taky stalo.

Láhev se zachytila do vlečné sítě, a přestože se na ní podepsal čas, slabě se třpytila. Nejmladší muž na kutru Brew Dog hned viděl, že není úplně obyčejná.

„Hoď ji zpátky do vody, Seamusi,“ volal kapitán, když si všiml papíru v láhvi. „Tyhle láhve nosí smůlu. Říkáme tomu

láhvový mor. V inkoustu je ukrytý ďábel a čeká, až ho někdo vypustí. Copak ty historky neznáš?“ Ale mladý Seamus je neznal a rozhodl se odevzdat láhev Davidu Bellovi.

Když se seržant konečně vrátil na stanici ve Wicku, jeden z místních opilců právě demoloval dvě kanceláře a policisty už nebavilo držet toho chytráka na zemi. Proto Bell odhodil bundu a láhev od Seamuse mu přitom vypadla z kapsy. Zvedl ji, postavil opodál na okenní parapet a soustředil se na to, aby tomu opilému troubovi zmáčkl hrud' a ubral mu trochu vzduchu. Ale jak už to bývá, když člověk stiskne jednoho z pravých potomků Vikingů z Caithness, dostane se do problémů. Opilec vši silou kopl Davida do koulí, až se mu všechny myšlenky na láhev rozplynuly v ostrých, modrých hvězdičkách, které vysílal jeho poraněný nervový systém.

Zapomenutá láhev stála ve sluncem ozářeném rohu na okenním parapetu dlouho, velmi dlouho. Nikdo si jí nevšímal a nikoho nenapadlo, že sluneční svit a kondenzovaná voda, která se uvnitř láhve začala objevovat, asi nebudou pro papír to nejlepší.

Nikdo si nenašel čas na přečtení počátečních, napůl vymazaných písmen. A proto se nikdo nezamýšlel nad tím, co může slovo POMOC znamenat.

× × ×

Láhev se znovu dostala do lidských rukou až ve chvíli, kdy jeden grázlík, který měl pocit, že mu nespravedlivě napařili ubohou pokutu za parkování, poslal do internetové sítě policejní stanice ve Wicku virus. V takové situaci se vždy volalo počítačové expertce Mirandě McCullochové. Před ní padal

člověk na kolena, když pedofilové zašifrovali své sprostárny, když hackeři zakryli stopy po internetových bankovních transakcích, když tuneláři vymazali pevné disky.

Usadili ji do místnosti, kde zaměstnanci bezmocí málem brečeli, a pečovali o ni, jako by byla královna. Neustále doplňovali termosku s horkou kávou, pootvírali okna a rádio naladili na stanici Radio Scotland. Mirandinu přítomnost oceňovali všude, kde se objevila.

Díky otevřeným oknům a povlávajícím záclonám si láhve všimla hned první den.

Pěkná lahvička, pomyslela si, a zatímco se prodírala sloupci číslic a škodlivými kódy, uvažovala nad stínem v láhvi, kterého si všimla. Třetího dne spokojeně vstala. S prací byla hotová a měla představu, jaký druh viru mohou očekávat příště. Přistoupila k oknu a sáhla po láhvi. Byla mnohem těžší, než očekávala. Měla pocit, že je teplá.

„Co je uvnitř?“ zeptala se sekretářky ze sousední kanceláře. „To je dopis?“

„Nevím,“ dostalo se jí odpovědi. „Jednou ji tam postavil David Bell. Myslím, že to udělal z legrace.“

Miranda láhev podržela proti světlu. Nejsou na tom papíře nějaká písmena? Nebylo to jasně vidět kvůli kondenzovanému filmu uvnitř.

Obrátila se a láhev mírně natočila. „Kde je ten David Bell? Má službu?“

Sekretářka zavrtěla hlavou. „Ne, bohužel. Davida před dvěma lety zabili kousek za městem. Pronásledoval s kolegy jednoho chlapíka v ujíždějícím autě a špatně to dopadlo. Ošklivá historka. David byl opravdu fajn.“

Miranda kývla. Vlastně ani neposlouchala. Byla si jistá, že na papíře něco je, ale zaujalo ji cosi jiného. To, co leželo na dně láhve.

Při důkladnějším pohledu přes pískované sklo vypadala sražená hmota jako krev.

„Myslíte, že bych si tu láhev mohla vzít s sebou? Koho se mám zeptat?“

„Zeptejte se Emersona. Pár let s Davidem pracoval. Určitě s tím bude souhlasit.“ Sekretářka se otočila směrem k chodbě. „Hej, Emersoně,“ zakřičela, až se okna zachvěla. „Pojď sem na chvíli.“

Miranda ho pozdravila. Byl to podsaditý, dobrácký chlapec s podmračeným obočím.

„Jestli si ji můžete odnést? Jasně, pro mě za mě. Já s ní rozhodně nechci mít nic společného.“

„Jak to myslíte?“

„No, určitě je to jen nějaká hloupost. Těsně před smrtí si David na tu láhev vzpomněl a rozhodl se ji otevřít. Dostal ji od kluka jednoho rybáře tam u nich, ve svém rodném městě. Za pár let se kutr s chlapcem i posádkou potopil a David si myslel, že to tomu klukovi dluží. Ale už to nestihl, hned potom umřel. To neznamená nic dobrého, že jo?“ Emerson zavrtěl hlavou. „Klidně si ji vezměte. S tou láhví není spojeno nic dobrého.“

Toho večera se Miranda posadila v řadovém domku na předměstí Edinburghu jménem Granton a zírala na láhev. Přibližně patnáct centimetrů vysoká, modrobílá, lehce slisovaná a s poměrně dlouhým hrdlem. Mohla by to být lahvička na parfém, ale na to je trochu velká. Určitě lahvička na kolínskou, a pravděpodobně je dost stará. Poklepala na ni. Rozhodně byla vyrobená z kvalitního skla.

Usmála se. „Tak jaképak ukrýváš tajemství, broučku?“ zeptala se, usrkla ze sklenky červeného vína a pomocí vývrtky začala vytahovat to, co bylo nacpáno v hrdle láhve. Zátka byla

vyrobena z něčeho, co smrdělo jako dehet. Následkem po-
bytu ve vodě se však původ materiálu nedal dost dobře určit.

Zkusila papír vytáhnout, ale zdálo se, že je rozmočený
a navlhlý. Proto láhev otočila a poklepala na dno, ale papír
se nehnul ani o kousek. Vzala láhev s sebou do kuchyně a ně-
kolikrát do ní klepla paličkou na maso.

Pomohlo to. Láhev se rozbila na modré krystalky, které
se jako drcený led rozletěly po kuchyňském stole.

Zadívala se na papír, který zůstal ležet na prkýnku. Po-
cítila, jak se jí stáhlo obočí. Pohlédla na kousíčky skla a zhlu-
boka se nadechla.

Asi to nebyl úplně nejlepší nápad.

„Ano,“ řekl jí kolega Douglas z technického oddělení. „Je
to krev. Určitě. Poznalas to správně. Způsob, jakým se krev
a kondenzovaná voda nasákly do papíru, je charakteristický.
Hlavně tady, u podpisu, který je úplně rozmazaný. Jo, barva
a absorpce jsou poměrně typické.“ Pinzetou papír opatrně
narovnal a ještě jednou osvětlil modrým světlem. Stopy krve
byly po celém papíře. Bylo to poznat na každém písmenu.
„Je to psané krví?“

„Rozhodně.“

„Taky si myslíš, že na začátku je volání o pomoc? Aspoň
to tak vypadá.“

„Jo, myslím,“ odpověděl. „Ale nevím, jestli se nám pove-
de zachránit víc než jen ten začátek. Dopis je dost zničený.
Navíc může být hodně starý. Teď ho musíme vypreparovat
a zakonzervovat. Potom možná dokážeme určit, jak je sta-
rý. Taky by to chtělo přizvat jazykového experta. Snad nám
dokáže říct, co je to za jazyk.“

Miranda kývla. Už měla svůj tip.

Islandsky.

„Jsou tady z inspektorátu práce, Carle.“ Rose stála ve dveřích a nevypadalo to, že by se chtěla hnout. Možná doufala, že se Carl s úředníkem pěkně pohádá.

Malý chlapík v dokonale vyžehleném obleku se představil jako John Studsgaard. Malý a rázný. Vypadal dost důvěryhodně, až na ploché, hnědé desky, které svíral pod paží. Milý úsměv a napražená ruka. Když promluvil, příznivý dojem byl pryč.

„Při poslední kontrole byl v této chodbě a sklepě zjištěn azbestový prach. Abychom zajistili bezpečnost osob v těchto prostorách, musíme zkontrolovat izolační trubku.“

Carl se podíval na strop. Zatracená trubka. Jediná v celém sklepe, a je s ní tolik problémů.

„Vidím, že jste si tady zařídil kancelář,“ pokračoval úředníček. „Proběhlo vše v souladu s kolaudačním procesem policejního ředitelství a požárními předpisy?“ Chystal se rozepnout desky. Takže má pravděpodobně hromadu papírů, kde najde požadovanou odpověď.

„Jaká kancelář?“ zeptal se Carl. „Máte na mysli tento archivní expoziční prostor?“

„Archivní expoziční prostor?“ Muž ztratil na vteřinu dech, ale potom v něm opět zvítězil byrokrat. „Tento termín jsem nikdy neslyšel. Je ale evidentní, že se tady po většinu dne pracuje. Nazval bych to tradiční pracovní prostředím.“

„To myslíte ten kávovar? Můžeme ho odnést.“

„Rozhodně ne. Myslím tím všechno. Pracovní stoly, nástěnky, police, věšáky, zásuvky s papíry, kancelářské potřeby, kopírky.“

„Aha. Víte, kolik je to odsud do druhého patra schodů?“

„Ne.“

„No, takže asi taky nevíte, že nemáme plný stav. Zabrало by nám půl dne lítat dvě patra nahoru a dolů pokaždé, když musíme do archivu něco okopírovat. Možná byste byl raději, kdybysme místo za zločinci běhali po schodech?“

Studsgaard se pokusil protestovat, ale Carl ho zvednutím ruky zarazil. „Kde je ten azbest, o kterém mluvíte?“

Muž se zamračil. „Tohle není debata o tom, kde a jak. Bylo zde zjištěno znečištění azbestem a azbest je rakovino-
tvorný. Ten se nedá jen tak smáznout kouskem hadru.“

„Rose, bylas tady, když inspektorát prováděl kontrolu?“ zeptal se Carl.

Mávla do chodby. „Nějaký prach našli tamhle.“

„ASADE!“ zařval Carl tak hlasitě, až se úředník o krok stáhl.

„Rose, ukaž mi to,“ požádal, zatímco se Asad ploužil směrem k nim.

„Asade, pojd' s námi. Vezmi si kýbl s vodou, hadr a svoje krásné zelené gumové rukavice. Máme úkol.“

Ušli po chodbě patnáct kroků. Rose ukázala na jakýsi bílý prášek na podlaze mezi svými vysokými černými botami. „Tady!“ řekla.

Muž z inspektorátu práce protestoval. Snažil se jim vysvětlit, že tohle jim nepomůže. Takhle se toho nezbaví. Zdravý rozum velí postupovat podle směrnic a předpisů.

Poslední větu Carl ignoroval. „Až to umyješ, Asade, zavoláš truhláře. Musíme tu postavit stěnu, která oddělí znečištěnou zónu od našeho archivního expozičního prostoru. Nechceme tady přece mít takové svinstvo, že?“

Asad pomalu zavrtěl hlavou. „O jakém prostoru jste to právě mluvil? Archivní...??“

„Prostě to umyj, Asade. Tady pán má napilno.“

Úředník se na Carla nepřátelsky podíval. „Ještě o nás uslyšíte,“ byla jeho poslední slova. Rychle odešel, desky přitisknuté k tělu.

Ještě o nich uslyšíme! Jo, to ať si klidně tvrdí, pomyslel si Carl.

„Teď mi, Asade, laskavě vysvětlí, proč všechny materiály k případům visí tady na stěně,“ požádal Carl. „Pro tvoje dobro doufám, že to jsou kopie.“

„Kopie? Jestli chcete kopie, tak to sundám. Udělám vám kopií, kolik budete chtít.“

Carl těžce polkl. „Ty se mi tu snažíš namluvit, že tady visí originály složek k případům?“

„Počkejte, podívejte se na můj systém, šéfe. Jestli máte pocit, že to není fantasticky uspořádané, tak mi to klidně řekněte. V pohodě, já to unesu.“

Carl zaklonil hlavu. To snad ne, pomyslel si. Čtrnáct dní tady nejsem a mezitím se kolegové zbláznili. Nejspíš se nadýchali toho azbestu.

„Podívejte se sem, Carle.“ Asad mu nadšeně ukazoval dvě klubka provázků.

„Výborně, vidím. Někde jsi vyhrabal jedno klubíčko modrého provázku a jedno klubko červeného provázku s bílými pruhy. Takže na Vánoce můžeš zabalit hromadu dárků. Za devět měsíců.“

Asad ho poplácal po rameni. „Ha, ha. To bylo dobrý. Už vás poznávám.“

Carl zavrtěl hlavou. Představa, že odchod do důchodu je závislý na dosažení určitého věku, do kterého měl ještě daleko, ho nepotěšila.

„Koukejte.“ Asad odmotal trochu modrého provázku. Odtrhl kousek izolepy a přichytil konec provázku na jeden

z případů ze šedesátých let. Provázek přetáhl přes řadu jiných případů, ustříhl a druhý konec nalepil na případ z osmdesátých let. „Dobrý, ne?“

Carl sepal ruce na zátylku. Vypadalo to, jako by chtěl udržet hlavu na místě. „Fantastické umělecké dílo, Asade. Andy Warhol nežil nadarmo.“

„Andy kdo?“

„O co se tady pokoušíš? Propojit dva případy?“

„Jen si zkuste představit, že by ty dva případy spolu opravdu souvisely. Tady byste to rovnou viděl.“ Znovu ukázal na modrý provázek. „Právě tady! Modrý provázek!“ Luskol prsty. „Možná mají ty případy něco společného.“

Carl se zhluboka nadechl. „Aha! Teď už chápu, na co je ten červený provázek.“

„Že jo! Ten použijeme, až si budeme *jisti*, že případy opravdu mají něco společného. Dobrý systém, ne?“

Carl se znovu zhluboka nadechl. „Výborný. Ale žádné z našich případů spolu nesouvisí. Takže by asi bylo lepší, kdyby ležely u mě na stole, kde si v nich můžeme listovat.“ Nebyla to otázka, ale stejně přišla odpověď.

„Dobrá, OK, šéfe.“ Asad stál a pohupoval se na špičkách ochozených bot značky Ecco. „Za deset minut to všechno začnu kopírovat. Originály vám vrátím a sem pověším kopie.“

Marcus Jacobsen vypadal najednou o dost starší. Poslední dobou měl hodně případů. Především půtky mezi gangy a střelbu v Nørrebro a okolí, ale také několik ošklivých požárů. Úmyslně založené požáry, které způsobily velkou škodu na majetku a bohužel i na životech. Vždy v noci. Za uplynulý týden spal nanejvýš tři hodiny denně. Člověk by ho asi měl vyslechnout a zjistit, co má na srdci, ať už je to cokoliv.

„Co se děje, velký šéfe? Proč mě taháš sem nahoru?“ zeptal se Carl.

Marcus si pohrával se starou krabičkou cigaret. Chudák, nikdy nepřekonal abstinenci příznaky. „Jo, já vím, Carle. Nedali jsme vám tady nahoře moc místa. Přísně vzato tě ale nemůžu nechat sedět ve sklepě. Právě mi volali z inspektorátu práce, že bojkotoval nařízení jednoho z jejich lidí.“

„Máme to pod kontrolou, Marcusi. Uprostřed chodby postavíme stěnu s dveřmi. Tak se ten azbest izoluje.“

Marcusovy kruhy pod očima vypadaly náhle ještě hlubší. „Přesně tohle nechci poslouchat,“ řekl. „Proto se Rose, Asad a ty vrátíte sem nahoru. Nemám sílu bojovat s inspektorátem. I tak už mám dost problémů. Víš, pod jakým jsem tlakem. Podívej se na tohle.“ Ukázal na malou plochu televizi na zdi. Ve zprávách na TV 2 mluvili o důsledcích války gangů. Všechno ještě vyhrotil požadavek na uspořádání pohřebního průvodu jedné z obětí kodaňskými ulicemi. Hlas lidu požadoval od policie nalezení viníků a klid v ulicích.

Marcus Jacobsen byl opravdu pod tlakem.

„Dobře. Jestli nás přestěhuješ sem nahoru, okamžitě tím ukončíš činnost oddělení Q.“

„Nevyhrožuj mi, Carle.“

„A ztratíš dotace ve výši osmi milionů ročně. Nedostalo snad oddělení Q přiděleno celých osm milionů? Zamysli se, jestli benzin do té staré popelnice, kterou jezdíme, vyjde opravdu na tolik. Jasně, abych nezapomněl, jsou tu ještě platy pro Rose, Asada a pro mě. Osm milionů. Ještě jednou se zamysli.“

Vedoucí oddělení vražd polkl. Tady byla každá rada drahá. Bez dotace bude jeho vlastním oddělením chybět zhruba pět milionů ročně. Kreativní přerozdělování. Skoro jako na komunální úrovni. Druh legální krádeže.

„Dobře, tak navrhni sám, jak to chceš vyřešit,“ řekl tedy.

„Kde si představuješ, že bysme tady nahoře seděli?“ zeptal se Carl. „Na záchodě? Nebo na okenním parapetu, kde seděl Asad včera? Nebo snad přímo ve tvé kanceláři?“

„Máme místo na chodbě.“ Bylo zřejmé, že je mu to samotnému trapné. „Brzo najdeme něco lepšího. Tak to bylo celou dobu myšleno.“

„Fajn, výborné řešení. Jsme domluvení. Ale chceme tady mít tři nové psací stoly.“ Carl náhle vstal a napřáhl ruku. Byli domluveni.

Vedoucí oddělení vražd se poněkud stáhl. „Počkej chvíli,“ řekl. „Mám podezření, že tady něco nesedí.“

„Podezření? Vy tady nahoře získáte tři nové psací stoly. A když přijde kontrola z inspektorátu práce, pošlu Rose nahoru, aby ty stoly trochu zabydlela.“

„To nedopadne dobře, Carle,“ odmlčel se. Asi aby se pomodlil. „*Ale time will show*, jak vždycky říká moje stará matka. Sedni si, Carle. Máme případ a chci, aby ses na něj podíval. Pamatuješ si na kolegy ze Skotska, kterým jsme před třemi čtyřmi lety asistovali?“

Carl váhavě přikývl. Zkouší snad donutit oddělení Q, aby snášelo mečení dud, drnkání na valchu a jedlo tradiční skotský haggis? Pokud záleží trochu i na něm, tak tohle neprojde. Úplně stačí, když se občas objeví Norové. Ale Skoti!

„Tehdy jsme jim posílali několik vzorků DNA ze školy ve Vestre. Vzpomínáš si? Byl to Bakův případ. Díky tomu vyřešili vraždu. Teď jsme od nich něco dostali na oplátku. Policejní technik z Edinburghu, Gilliam Douglas, nám poslal balíček. Je v něm dopis, který našli v láhvi. Požádali o pomoc jazykovědce a ukázalo se, že to pochází z Dánska.“ Zdvihl z podlahy hnědou papírovou krabici. „Jestli se nám podaří něco zjistit, máme je informovat. Je to tvoje, Carle.“

Postrčil krabici k němu a naznačil, že audience je u konce.

„Co s tím mám dělat?“ zeptal se Carl. „Co takhle předat to dánské poště?“

Jacobsen se zasmál. „Moc vtipné. Pošťáci nejsou experti na řešení záhad, ti je spíš umí vytvářet.“

„Už takhle máme moc práce,“ namítl.

„Ano, ano, o tom nepochybuju. Ale podívejte se na to. Nejde o nic velkého. A navíc ten dopis splňuje všechna kritéria oddělení Q. Je starý, nevyřešený a nikdo jiný s ním nechce mít nic společného.“

Zase jeden z těch případů, kvůli kterým si nemůžu v klidu položit nohy na stůl, uvažoval Carl cestou dolů po schodech a potěžkával krabici.

A co?

Když si na hodinku zdřímne, jistě tím skotsko-dánské přátelské vztahy nijak neohrozí.

„Budu to mít hotové zítra. Rose mi pomáhá,“ hlásil Asad a přitom přemýšlel, na které ze tří hromádek v Carlově systému původně ležel případ, co právě držel v ruce.

Carl zabručel. Skotská krabice ležela před ním na psacím stole. Špatné předtuchy se většinou vyplnily. Aura, kterou krabice s celní páskou vyzařovala, neslibovala nic dobrého.

„Máme nový případ?“ zeptal se zvědavě Asad s pohledem připoutaným k hnědé krabici. „Kdo ji otevřel?“

Carl ukázal palcem nahoru.

„Rose, pojď sem na chvíli,“ zavolal do chodby.

Než přišla, uběhlo pět minut. Byla to pečlivě odměřená doba, která měla dávat najevo, kdo tady rozhoduje o tom, co se bude dělat a hlavně kdy. Dalo se na to zvyknout.

„Co si myslíš o tom, že dostaneš svůj první samostatný případ, Rose?“ Jemně k ní krabici přistrčil.

Kvůli ofině temně černých vlasů se jí nemohl podívat do očí, ale stěží zářily nadšením. „To je určitě dětská pornografie nebo obchodování s lidma, že jo? Něco, do čeho se vám samotnému nechce. Takže říkám děkuji, nechci. Jestli se vám do toho nechce, předejte to našemu jezdcí na velbloudovi, ať se předvede v manéži. Mám na práci něco jinýho.“

Carl se usmál. Žádné nadávky nebo kopání do dveří. Vypadalo to, že Rose má docela dobrou náladu. Znovu krabici postrčil. „Je to dopis, který našli v láhvi. Ještě jsem se na to nedíval. Můžeme to rozbalit spolu.“

Pokřčila nos. Skepse byla její blízkou přítelkyní.

Carl otevřel víko, odstrčil polystyrenové vycpávky stranou, vytáhl papírové desky a položil je na stůl. Prohrabal vycpávky a našel ještě plastový sáček.

„Co v tom je?“ zeptala se.

„Myslím, že to jsou skleněné střepy z láhve.“

„Rozbili ji?“

„Ne, jenom ji rozdělili na kousky. V těch deskách je návod, jak se dá láhev zase složit. Pro šikovnou ženu jako ty to bude hračka.“

Vyplázla na něj jazyk a potěžkala sáček v ruce. „Moc to neváží. Jak byla ta láhev velká?“

Přisunul k ní desky. „Přečti si to sama.“

Nechala krabici stát a zmizela na chodbě. Nastal klid. Za hodinu skončí pracovní doba. Carl odjede vlakem do Alledødu, koupí si láhev whisky a nadopuje Hardyho i sebe sklenkou s brčkem a kostkami ledu. Stráví spolu poklidný večer.

Zavřel oči. Nedřímал se zavřenýma očima ještě ani deset vteřin, když ho Asad probral.

„Něco jsem zjistil. Pojďte se podívat sem na stěnu.“

Když je člověk na chvíličku úplně mimo, s jeho rovnováhou se stane něco divného, konstatoval Carl. Ospale se

pohyboval po chodbě. Asad pyšně ukazoval na jeden z případů visících na stěně.

Carl se přinutil k návratu do reality. „Zopakuj mi to, Asade. Myslel jsem na něco jiného.“

„Jen jsem se ptal, jestli by se podle vás neměl vedoucí oddělení vražd podívat trochu blíže na tenhle případ. Teď, když jsou v Kodani všechny ty požáry.“

Carl se ujistil, že stojí pevně na nohou. Naklonil se k místu na stěně, na které Asad ukazoval. Byl to čtrnáct let starý případ. Šlo o požár poblíž jezera Damhus, bylo tam nalezeno tělo, možná se jednalo o vraždu. Případ nalezeného lidského těla, spáleného natolik, že nešlo určit dobu úmrtí, pohlaví ani DNA. V té době nebyly hlášeny žádné pohřešované osoby, jejichž popis by odpovídal tělu. Tím se případ rozhodně nezjednodušoval. Nakonec byl odložen. Carl se na to dobře pamatoval. Byl to jeden z Antonsenových případů.

„Proč si myslíš, že to souvisí s požáry, které nás straší teď, Asade?“

„Straší?“

„Které teď máme.“

„Proto!“ řekl Asad a ukázal na detailní fotografii zbytků kostí. „Tahle malá zakulacená prohlubeň v kosti malého prstu. Tady se o ní taky zmiňují.“ Sundal složku ze stěny a našel dotyčné hlášení.

„Tady to máme. Stojí tu: *Prstýnek, který byl nošen řadu let*. Prohlubeň kolem dokola.“

„A?“

„Carle. Na malém prstu.“

„Ano, a co jako?“

„Když jsem byl nahoře v oddělení A, v prvním případě požáru bylo nalezeno tělo, kterému malý prst úplně chyběl.“

„OK. Říká se malíček. Je to jedno slovo, Asade.“

„Jasně. Při dalším požáru bylo nalezeno mužské tělo se stejnou prohlubní v malém prstu. Stejně jako tady.“

Carl pocítil, jak mu vyletělo obočí.

„Myslím, že bys měl jít nahoru a všechno to zopakovat vedoucímu oddělení vražd.“

Asad se zeširoka usmál. „Nevšiml bych si toho, kdyby mi ta fotka nevisela celou dobu před nosem. Dobrý, ne?“

Vypadalo to, jako by Rosina neproniknutelná obrana punkové arogance dostala s novým úkolem trhliny. Přinejmenším nehodila papír Carlovi zpět na psací stůl. Nejprve odšoupla popelník. Pak dopis pečlivě, téměř uctivě položila na desku stolu.

„Není to moc čitelné,“ řekla. „Je to napsáno krví. Postupem času se krev proměnila v kondenzovanou vodu a byla zatlačena hlouběji do papíru. Kromě toho jsou tiskací písmena napsaná dost neohrabaně. Nadpis se přečíst dá. Podívejte se sem. Je to úplně jasné, tady je napsáno POMOC.“

Carl se neochotně posunul dopředu a podíval se na zmíněná tiskací písmena. Kdysi byl papír možná bílý, ale teď byl hnědý. Po okrajích na několika místech chyběly malé kousky. Pravděpodobně odpadly, když vytahovali papír z láhve.

„Jaká šetření s tím prováděli? Píše se to někde? Kde ten dopis našli? A jak?“

„Láhev byla nalezena skoro až nahoře u Orknejských ostrovů. V rybářské síti. V roce 2002, píšou tady.“

„2002?! Tak to si opravdu dali načas.“

„Láhev stála zapomenutá na okenním parapetu. Díky tomu se v ní určitě objevilo tolik kondenzované vody. Stála přímo na slunci.“

„Ožralí Skoti,“ zabručel Carl.

„Přiložili dost nepoužitelný profil DNA. Jsou tu i nějaké ultrafialové fotografie. Pokusili se dopis co nejlépe preparovat. Podívejte! Tady se snažili zrekonstruovat doslovné znění textu. Dá se to trochu přečíst.“

Carl se podíval na fotokopii a poznámku o opilých Skotech spolkl. Když porovnal původní dopis s přepracovaným, zesvětleným a zrekonstruovaným pokusem, musel uznat, že odvedli kus práce.

Zahleděl se na papír. Ve všech dobách lidi určitě fascinovala myšlenka, že pošlou vzkaz v láhvi, který někdo najde a přečte na druhé straně zeměkoule. Takový vzkaz mohl nastartovat úplně nové a nečekané dobrodružství.

Sám cítil, že v tomto případě jde o něco jiného. Tohle bylo myšleno naprosto vážně. Nešlo o klukovskou hru ani o skauta, který byl na dobrodružném výletě. Žádná pohoda a modrá obloha. Tenhle dopis je přesně tím, co naznačuje.

Zoufalým voláním o pomoc.

Když ji opustil, nechal každodenní život za sebou. Ujel dvacet kilometrů z Roskilde k opuštěnému statku, který stál přibližně uprostřed cesty mezi jejich domem a domkem u fjordu. Vyvezl ze stodoly pick-up a zaparkoval do ní mercedes. Zamkl bránu. Rychle se osprchoval, obarvil si vlasy a převlékl se. Deset minut stál před zrcadlem a upravoval se. Ve skříních posbíral všechno, co potřeboval. Potom s taškou vyšel ke světle modrému Peugeotu Partner, který na svých cestách používal. Auto bylo nenápadné. Ani malé, ani velké. Poznávací značky byly pouze mírně zašpiněné, nicméně i tak těžko čitelné. Naprosto anonymní vůz, registrovaný na jméno, které si přivlastnil, když koupil statek. Prostě tak, jak to má být, s přihlédnutím k danému účelu.

Když se dostal do tohoto stadia, byl výborně připraven. Požadované informace o potenciálních obětech hledal na internetu a ve veřejných registrech, do kterých během let získal přístupové kódy. Hotovosti měl dostatek. Na benzinových pumpách a mýtné na mostech platil středně velkými bankovkami. Nikdy se nedíval do kamer. Dával si pozor, aby se nikdy nenachomýtl k něčemu neobvyklému.

Tentokrát bude jeho revírem střední Jutsko. Je zde vysoká koncentrace náboženských sekt. Uběhly už dva roky od doby, kdy tu naposledy zaútočil. Smrt rozséval pečlivě.

Už nějakou dobu prováděl průzkumy, ale většinou zůstal na místě jen dva dny po sobě. Poprvé bydlel u jedné ženy v Haderslevu a v ostatních případech u jiné, v malém městečku Lønne. Riziko, že ho ve vzdáleném Viborgu někdo pozná, bylo menší než malé.

Rozhodoval se mezi pěti rodinami. Dvě se hlásily ke Svědkům Jehovovým, jedna rodina k Evangelistům, jedna

ke Strážcům duší a jedna k Matce Církvi. Právě teď se nejvíc přikláněl k té poslední.

Do Viborgu přijel kolem osmé večer. S ohledem na své záměry možná trochu brzy. Speciálně na město této velikosti. Člověk ale nikdy neví, co se může cestou přihodit.

Bary, kde hledal budoucí hostitelky, si vybíral vždy podle stejného klíče. Bar nesměl být moc malý. Nesměl být na místě, kde se všichni znají. Nesměl mít moc stálých hostů. A nesměl být moc zaplivaný, aby neodradil osamělé ženy ve věku mezi pětatřiceti a padesáti lety.

První navštívené místo, Jules Bar, byl stísněný a pochmurný, s příliš mnoha pivními sudy a hracími automaty. Další místo vypadalo lépe. Malý taneční parket, hosté správně namíchaní. Tedy až na jednoho homosexuála, který se ihned usadil na židli pár milimetrů od něj. Pokud si tady nějakou ženu vybere, tenhle teplouš si ho i přes slušné odmítnutí určitě bude pamatovat. To nebylo žádoucí.

Až na pátý pokus našel to, co hledal. Bylo to zřejmé z nápisů nad barem. Tón tam udávaly hlášky jako „Činy jsou mocnější než slova“, „Venku dobře, v Terminálu nejlíp“ a hlavně „Nejkrásnější prsa ve městě najdete u nás“.

Servírka obvykle zavírala bar Terminál v ulici zvané Hroby už v jedenáct večer. Ale díky pivu Hancock Høker a místnímu rocku se lidé výborně bavili. Mezi těmito hosty se mu podaří zaseknout udičku ještě před zavíračkou.

Vybral si ženu středního věku, která seděla u vchodu do herny. Když přišel, tančila sama na maličkém parketu a povlávala rukama. Vypadala dobře a rozhodně ne levně. Brala to vážně. Ten typ, co hledá muže, kterému se dá věřit. Někoho, vedle koho se vyplatí probouzet se každé ráno až do konce života. Nepočítala s tím, že muže svých snů najde tady. Bavila se s kolegyněmi z práce po dlouhém pracovním

dni a nic víc neočekávala. Bylo to vidět na dálku. Přesně jak má být.

V kuřárně se pohupovaly a pochechtávaly dvě její společensky unavené kolegyně. Zbytek společnosti se rozdělil okolo naprosto různorodých stolů. Vypadalo to, že tahle partička se baví už docela dlouho. Lehce odhadl, že za pár hodin ho už nikdo z nich nebude schopn dobře popsat.

Po pěti minutách očního kontaktu ji vyzval k tanci. Nebyla moc opilá. Dobré znamení.

„Takže nejsi zdejší,“ řekla s očima upřenýma na jeho obočí. „Co tady ve Viborgu děláš?“

Příjemně voněla a dívala se mu zpříma do očí. Bylo snadné uhádnout, jakou odpověď chce slyšet. Měl by říct, že do města jezdí docela často, protože se mu ve Viborgu líbí. Že má dobré vzdělání a je singl. Tak to řekl. Potichu, v klidu a ve správném pořadí. Řekl by cokoliv, hlavně když to zabere.

O dvě hodiny později už leželi u ní doma v posteli. Byla nadmíru uspokojená. On zase věděl, že tady může zůstat pár dnů, aniž by mu kladla dotěrné otázky. Tedy kromě těch obvyklých: jestli ji má opravdu rád a jestli to s ní myslí vážně.

Dával si pozor, aby nesliboval příliš. Hrál trochu nesmělého. Netušila, ke které části jeho osobnosti váhavé odpovědi patří.

Druhý den ráno se podle plánu probudil v půl šesté. Umyl se, učesal a oblékl. Diskrétně prohrabal její skryše. Dříve než se začala v posteli protahovat, měl o ní zjištěno dost věcí. Byla rozvedená, to už věděl. Pravděpodobně měla docela slušnou práci na plný úvazek ve státní správě, která ji stejně pravděpodobně okrádala o sílu a energii. Bylo jí padesát dva a v tomto okamžiku byla víc než připravená změnit život k lepšímu.

Roztáhl závěsy, aby si hned všimla jeho úsměvu a čerstvého vzhledu. Na postel položil podnos s kávou a toustem.

Přivinula se k němu. Unaveně odevzdaná, s hlubšími dolíčky ve tvářích než předtím. Pohládila ho po tváři a chtěla políbit jeho jizvu. Nestihla to, protože ji uchopil za bradu a zeptal se: „Mám se ubytovat v hotelu Palads, nebo se k tobě večer vrátit?“

Odpověď byla více než jasná. Přitulila se k němu ještě víc. Než odešel k autu a odjel ze čtvrti rodinných domků, řekla mu, kde najde klíče.

Rodina, kterou si vybral, byla schopná rychle zaplatit milion výkupného, který obvykle požadoval. Možná budou muset prodat nějaké akcie, i když doba prodeji zrovna nepřeje. Horší časy pochopitelně omezily i možnosti pro páchání výnosné trestné činnosti. Ale pokud si člověk pečlivě vybíral své oběti, stále se to vyplatilo. Na každý pád usoudil, že tahle rodina je jak ochotná, tak i schopná splnit jeho požadavky a udělat to diskrétně.

Z předchozích průzkumů už rodinu dobře znal. Několikrát navštívil jejich církevní sbor a po bohoslužbách si důvěrně promluvil s rodiči. Věděl, jak dlouho jsou členy sekty a odkud pochází jejich majetek. Kolik mají dětí a jak se jmenují. Do značné míry znal i jejich každodenní zvyky.

Rodina bydlela na okraji Frederiksu. Pět dětí ve věku od deseti do osmnácti. Všechny bydlely doma a byly aktivními členy sboru Matka Církev. Dvě nejstarší navštěvovaly gymnázium ve Viborgu. Ostatní vyučovala matka doma. V mládí to bývala zapálená, levicově smýšlející učitelka, teď jí bylo něco mezi čtyřicítkou a padesátkou. Kvůli chybějícím trvalým životním hodnotám se obrátila k Bohu. V domě měla hlavní slovo ona. Rozhodovala o všem včetně náboženství.

Manžel byl o dvacet let starší, jeden z nejlépe prosperujících podnikatelů v okolí. Přestože přispíval polovinou příjmu na Matku Církev, k čemuž byli všichni členové povinováni, stále jim zbývalo víc než dost. Půjčovna zemědělských strojů, jako byla ta jeho, nikdy nouzí netrpěla.

Obilí rostlo dál, i když banky odmítly půjčovat.

S rodinou byl jediný problém. Druhý nejstarší syn, který byl mimochodem případ sám pro sebe, začal chodit na karate. Nebyl důvod se obávat, že by se drobný chlapec vzmohl na nějaký odpor, ale mohl pokazit načasování.

Když začalo jít do tuhého, bylo načasování nejdůležitější. Vždycky šlo o správné načasování.

Nehledě na to měl právě tenhle chlapec a jeho mladší sestra, narozená čtvrtá v řadě, v sobě něco, co zaručovalo úspěch. Byli hodně zvědaví, vypadali nejlépe ze všech dětí a byli zvyklí udávat tón. Matka je určitě měla ze všech dětí nejraději. Byli dobrými členy sboru Matka Církev, ale zároveň dokázali být i trochu neposlušní. Typy, které se časem buď stanou nejvyššími kněžími, nebo budou vyloučeni. Věřící, ale přesto plní života. Skvělá kombinace.

Možná trochu podobní tomu, jaký kdysi dávno býval i on sám.

Svůj pick-up zaparkoval dost daleko, mezi stromy tvořícími větrolam. Dlouho seděl s dalekohledem u očí a pozoroval děti, které se učily doma. O každé přestávce měly dovoleno vyběhnout ven a hrát si na zahradě vedle statku. Dívka, kterou si vybral, měla zřejmě něco schovaného v rohu pod stromy. Něco, co nebylo určeno cizím očím. Dlouho klečela ve vysoké trávě a cosi tam kutila. Další důkaz, že jeho volba byla správná.

To, co tam dělá, by se její matce a představeným Matky Církve rozhodně nelíbilo, pomyslel si a pokýval hlavou. Bůh

vždycky vystavuje nejlepší ovečky ve stádě zkouškám a dospívající dvanáctiletá Magdalena nebyla žádnou výjimkou.

V autě poseděl další dvě hodiny. Mírně zakloněný pozoroval statek, ukrývající se v zatáčce v Dollerupu. Dalekohledem sledoval dívčino chování a vypožadoval stále se opakující proces. Dívka každou přestávku strávila většinu času sama v rohu zahrady. Když matka ohlásila další vyučovací hodinu, cosi tam zakryla.

Když byl člověk dospívající dívkou v rodině, hlásící se k Matce Církvi se vším všudy, bylo celkem dost věcí, před kterými se musel mít na pozoru.

Tanec, hudba a veškeré tiskoviny, kromě těch, které vydávala sama Matka Církev. Alkohol, schůzky s lidmi, kteří nebyli členy sboru. Domácí mazlíčci, televize, internet. Vše bylo zakázáno a případné tresty byly tvrdé. Vyloučení z rodiny i sboru.

Odjel dřív, než se nejstarší chlapci vrátili domů. Měl dobrý pocit. Tohle je ta správná rodina. Znovu si chtěl projít otcovo firemní účetnictví a osobní daňové přiznání. Vráti se zítra ráno a bude děti sledovat, jak jen to bude možné.

Pomyšlení, že brzy nebude cesty zpět, ho naplňovalo uspokojením.

Žena, ke které se nastěhoval, se jmenovala Isabela. Ani náhodou nebyla tak exotická jako její jméno. V knihovně měla švédské kriminálky a cédéčko s Annou Linnetovou. Žila si ve svém zavedeném pořádku.

Podíval se na hodiny. Za půl hodinky by mohla být doma. Bylo načase zkontrolovat, jestli se někde neukrývají nepříjemná překvapení. Posadil se k psacímu stolu a zapnul její počítač. Při žádosti o zadání hesla trochu zavrčel. Bezúspěšně zkusil šest, sedm pokusů. Nakonec nadzvedl psací

podložku a našel tam přilepený kousek papíru s hesly ke všemu možnému. Počínaje internetovou seznamkou, přes internetovou banku až k přístupu do e-mailové schránky. Málokdy se mýlil. Ženy jejího typu používaly jako hesla hlavně data narození, jména dětí nebo psů, telefonní čísla nebo prostě jen řadu číslic, většinou seřazenou sestupně. Pokud se rozhodly pro jiná hesla, poznamenaly si je. Málokdy byla hesla zapsaná na místě vzdálenějším víc než půl metru od klávesnice, málokdy musel člověk kvůli tomu vstávat.

Nalogoval se do její schránky na internetové seznamce. Spokojeně zjistil, že v něm našla muže, jakého už nějakou dobu hledala. Možná byl o něco mladší, než si představovala, ale která žena by to odmítla?

Prohlédl si adresář na outlooku. Jedna z adres byla velmi často používaná. Byl to nějaký Karsten Jønsson. Možná bratr, možná bývalý manžel. To nebylo zas tak důležité. Podstatné bylo, že e-mailová adresa končila na policie.dk.

Do prkýnka, pomyslel si. Až nastane ta pravá chvíle, musí si dát pozor, aby se nechoval násilnický. Místo toho jí řekne pár ošklivých slov nebo bude všude nechávat špinavé oblečení. V profilu na seznamce totiž uvedla, že právě tohle jí nejvíc vadí.

Našel své BlueTinum a zasunul je do USB zásuvky. Všechno v jednom, účet na Skype, sluchátka a příslušný telefonní seznam. Zadal číslo manželčina mobilu.

Touhle dobou vždycky nakupovala. Vždy touhle dobou. Chtěl jí navrhnout, aby koupila láhev šampaňského a dala ji chladit.

Při desátém zazvonění se zamračil. Nikdy předtím se nestalo, že by telefon nezvedla. Pokud byla manželka na něčem závislá, pak to byl právě mobil.

Zkusil to ještě jednou. Zase nic.

Naklonil se dopředu, zadíval se na klávesnici a zrudl přitom v obličeji.

Doufal, že manželka pro to bude mít opravdu dobré vysvětlení. Pokud se mu rozhodla předvést neznámé stránky své osobnosti, pak riskuje, že on bude rovněž nucen ji seznámit s naprosto novými rysy své povahy.

A to by se jí určitě, určitě nelíbilo.

„Carle, musím uznat, že Asadova zjištění nás donutila znovu se zamyslet,“ řekl vedoucí oddělení vražd. Koženou bundu měl napůl přehozenou přes ramena. Za deset minut bude vedoucí stát na rohu ulice v Severozápadní čtvrti a bude si prohlížet krvavé skvrny z noční přestřelky. Nezáviděl mu to.

Carl kývl. „Takže souhlasíš s Asadem, že všechno ukazuje na spojitost mezi požáry?“

„Identické prohlubně v kosti malíčku u obětí požárů ve dvou případech ze tří. Jasně, to nás nutí se nad tím zamyslet. Uvidíme. V tomto okamžiku je veškerý materiál určený k expertize na forenzním oddělení. Tak nám snad dají nějakou odpověď. Ale můj nos mi, Carle, říká...“ Marcus Jacobsen se pošimral se na svém proslulém nose. Nebylo mnoho lidí, kteří by tak jako on během let strkali svůj nos do tolika prohnílených případů. Asad a Jacobsen určitě měli pravdu. Byla tam spojitost. Carl to taky cítil.

Carl vložil do hlasu trochu autority. V době před desátou ráno to pro něj nebylo snadné. „Předpokládám, že vám případ předáváme.“

„Správně, prozatím ano. Prozatím.“

Carl opět kývl. Půjde přímo dolů a starý případ požáru pro oddělení Q uzavře.

Udělá cokoliv, co jim pomůže vylepšit statistiku.

„Pojďte, Carle, Rose vám chce něco ukázat.“ Znělo to, jako by sklepní prostory obsadily vřeštící opice z Bornea. Asad rozhodně neměl problémy s hlasivkami, to bylo zřejmé.

Stál, v ruce držel hromádku fotokopií a široce se usmíval. Jestli Carl dobře viděl, protokoly to nebyly. Spíš to vypadalo,

že se jedná o zvětšeniny něčeho, co by se v nejlepším případě dalo označit jako nečitelné.

„Podívejte, co objevila.“

Asad ukázal do chodby na stěnu, kterou truhlář postavil, aby se zakryl azbest. Přesněji řečeno, ukázal směrem, kde stěna měla stát. Ve skutečnosti byla celá stěna i dveře v ní úplně zakryté spoustou fotokopií, které k sobě byly pracně přilepené. Pokud by někdo chtěl dveřmi projít, musel by použít nůžky.

Dokonce i na vzdálenost deseti metrů bylo vidět, že se jedná o velkou zvětšeninu vzkazu z láhve.

Napříč sklepní chodbou visel nápis POMOC.

„Celkem šedesát čtyři archů A4. Paráda, ne? Tady mám pět posledních. Má to dvě stě čtyřicet centimetrů na výšku a sto sedmdesát na šířku. Fakt velký, co? Není úžasná?“

Carl popošel o několik metrů blíž. Rose klečela s vystrčeným zadkem na zemi a lepila poslední Asadovy kopie dolů do rohu.

Nejprve si prohlédl její zadek a potom celé dílo. Ohromné zvětšení mělo své klady i zápory. To bylo vidět na první pohled. Místa, kde se písmena vpila do papíru, byla neskutečně rozmazaná. Jiné části, s prakticky nečitelnými a nezřetelnými písmeny, které se skotští konzervátoři pokusili vyvolat, najednou dávaly smysl.

Stručně a jasně řečeno — náhle bylo čitelných alespoň o dvacet písmen víc.

Rose se k Carlovi na okamžik otočila. Ignorovala jeho ruku napřaženou k pozdravu a šoupla štafle doprostřed chodby.

„Vylez nahoru, Asade. Budu ti říkat, kde budeš dělat tečky, jasný?“

Odstrčila Carla stranou a stoupla si přesně na jeho místo.

„Moc netlač, Asade. Ty tečky musí jít znovu vygumovat.“

Asad, připravený nahoře na štaflích s tužkou v ruce, kývl.

„Začni pod slovem POMOC před ‚ne‘. Mám pocit, že tam vidím jednu nejasnou skvrnu. Souhlasíš?“

Carl a Asad se podívali na rozpitý flek, který vedle poměrně zřetelných písmen „n“ a „e“ vypadal jako černošedý kupovitý mrak.

Asad pokývl a udělal v místě fleku tečku.

Carl poodstoupil. Vypadalo to, že to sedí. Pod čitelným nadpisem POMOC byla před dvěma následujícími písmeny nezřetelná skvrna. Mořská voda a kondenzace udělaly své. Krví psané písmeno bylo už dávno zničené a vsáknuté do papíru. Jen kdyby člověk věděl, o jaké písmeno šlo.

Ještě nějakou dobu pozoroval, jak Rose diriguje Asada. Šlo to velmi pomalu. A v konečném důsledku: k čemu to všechno vlastně je? Nekonečné hodiny dohadování a tipování. A proč? Láhev mohla být několik desetiletí stará. Navíc stále existuje možnost, že jde o špatný vtip. Písmena vypadala neohrabaně, jako by je psalo dítě. Dvojice skautíků, jedno píchnutí do prstu a dopis mohl být na světě. A co s tím?

„Rose, já ti nevím,“ řekl Carl opatrně. „Možná bychom toho měli nechat. Máme dost jiné práce.“

Dobře viděl, co jeho slova způsobila. Začala se třást. Jako by se její záda proměnila v chvějící se želé. Kdyby člověk nevěděl, o co jde, mohl by si myslet, že brzy dostane záchvat smíchu. Ale Carl už Rose znal, a proto o krůček couvl. Jen o malý krůček, ale stačilo to, aby se vyhnul výbušnému proudu urážek a nadávek.

Vůbec se jí nelíbilo, že se Carl do věci plete. Tolik z té záplavy slov dokázal pochopit.

Pokývl. Jak už bylo řečeno, má dost jiné práce. Věděl minimálně o několika složkách k důležitějším případům,

které by, kdyby byly správně rozložené, dokázaly dostatečně zakrýt jeho obličej, až bude uspokojovat spánkový deficit. Takže mezitím si kolegové klidně můžou hrát na skauty.

Rose se k němu pomalu otočila a probodávala ho pichlavým pohledem. Zaregistrovala jeho zbabělý ústup.

„Zatím dobrá práce, Rose. Vážně dobrý,“ řekl rychle, ale Rose mu na pochvalu neskočila.

„Máte dvě možnosti, Carle,“ zasyčela. Asad nahoře na štaflích zakoulel očima. „Buď budete mlčet, nebo jdu okamžitě domů. A místo sebe vám sem pošlu sestru, dvojče. Víte, co vás potom čeká?“

Carl tiše zavrtěl hlavou. Nebyl si jistý, jestli to vůbec chce slyšet. Zeptal se: „Objeví se tady a přivede si s sebou tři děti, čtyři kočky, čtyři podnájemníky a jednoho truhlíka, kterého má za manžela, to máš na mysli? Tak to bude u tebe v kanceláři docela narváno. Stačí ti to jako odpověď?“

Založila si ruce v bok a naklonila se k němu. „Nevím, kdo vám napovídal takové nesmysly. Yrsa bydlí se mnou a žádný kočky ani podnájemníky nemá.“ Z jejích černě namalovaných očí vyřazovalo jasné: Pitomečku!

Zvedl ruce na obranu.

Židle v kanceláři už ho toužebně volala.

„Co to mělo znamenat s tím dvojčetem, Asade? Už Rose někdy podobně vyhrožovala?“

Asad ho na točitém schodišti o pár schodů lehce předběhl. Carl už cítil únavu v nohou.

„Nesmíte si to tak brát, šéfe. Rose je jako písek na hřbetu velblouda. Někdy člověka v zadku svědí a jindy ne. Záleží na tom, nakolik má hroší kůži.“ Otočil se k Carlovi a odhalil dvě řady zubní skloviny.

Pokud se během času něčí zadek zocelil na nejvyšší možnou míru, byl to ten Asadův.

„O své sestře mi vyprávěla. Jmenuje se Yrsa. Pamatuju si to, protože to zní skoro stejně jako Irma. Mám pocit, že jim to spolu moc neklape,“ dodal ještě.

Yrsa? Tak se opravdu ještě dneska někdo jmenuje? pomyslel si Carl, když dorazili do druhého patra. Srdce mu zběsile bušilo.

„Nazdar kluci,“ ozval se příjemný známý hlas z druhé strany přepážky. Lis byla zpátky. Čtyřicetileté udržované tělo a stejně dobře fungující mozkové buňky. Pohlazení pro všechny smysly. Na rozdíl od paní Sørensenové, která se na Asada tiše usmívala a směrem k Carlovi zvedala hlavu jako podrážděná kobra.

„Lis, pověz panu Mørckovi, jak jste si Frankem ve Státech užívali,“ usmívala se ježibaba škodolibě.

„Budeme to muset nechat na jindy,“ pospíšil si Carl s odpovědí. „Marcus na nás čeká.“

Marně tahal Asada za ruku.

Vem tě čert, Asade, pomyslel si Carl, když Lisiny zářivě rudé rty nadšeně líčily měsíční pobyt v Americe s napůl seschlým mužem, který na manželské posteli v obytném autě náhle vzplál vášní. Představy, které Carl vši silou odmítal, stejně jako myšlenky na svůj nedobrovolný celibát.

Zatracená paní Sørensenová, říkal si. Zatracený Asad a zatracený chlap, který ulovil Lis. A nakonec zatracení Lékaři bez hranic, kteří přemluvili Monu, epicentrum jeho chtíce, a vyslali ji do černočerné Afriky.

„Kdy se vlastně vrátí ta psychologka, šéfe?“ zeptal se Asad u dveří do zasedací místnosti. „Jak se vlastně jmenuje příjmením? Pamatuju si jen její jméno, Mona.“

Carl ignoroval Asadovy pokušitelské úsměvy a otevřel dveře do kanceláře vedoucího oddělení vražd. Seděla tady většina členů oddělení A a mnula si oči. Měli za sebou několik těžkých dnů strávených ve veřejném bahně, ale teď je Asadova zjištění probrala.

Seznámit všechny kolegy s novinkami zabralo Marcusi Jacobsenovi deset minut. Marcus, stejně jako Lars Bjørn, působil dostatečně nadšeně. Několikrát se zmínili o Asadovi a několikrát se Asadův rozzářený obličej střetl s přimhouřenými očima ostatních členů oddělení. Necháпали, jak se ten přičmoudlý uklízeč najednou ocitl v jejich středu.

Nikdo se ale neodvážil zeptat nahlas. Popravdě řečeno, nakonec to byl Asad, kdo našel smysluplnou spojitost mezi starými a novými případy požárů. Všechna těla nalezená ve spáleništích měla na vnitřní kosti levého malíčku prohlubeň. Tedy kromě těla v případě, kde celý malíček chyběl. Poznámku o prohlubni uvedli forenzní technici v hlášeních ke všem případům, ale nikoho nenapadla možná souvislost.

Výsledky pitev naznačovaly, že dvě z obětí nosily na malíčku prsten. Podle forenzních expertů nebyly prohlubně v kostech způsobeny roztavením prstenů během požáru. Mnohem pravděpodobnější bylo, že oběti nosily tyto prsteny už od mládí, a proto došlo k narušení kostní tkáně. Někdo poznamenal, že prsteny možná mohly mít kulturní význam, něco jako čínský zvyk zavazování ženských chodidel. Další se přidal, že by zde mohla být souvislost s rituály.

Marcus Jacobsen přitakal, ano, může jít o něco podobného. Nedá se vyloučit ani určitá forma bratrství. Jakmile byl prsten jednou nasazen, dotýčný ho už nikdy nesundal.

To, že prsty byly u všech těl poškozené, bylo něco jiného. Příčin mohlo být víc. Například odseknutí.

Zástupce vedoucího Lars Bjørn vše shrnul: „Teď už musíme jen zjistit proč a kdo.“

Téměř všichni pokyvovali, pár jedinců polklo. Jasně, teď už stačí pouze všechno objasnit. Může být něco snazšího?

„Oddělení Q nás bude informovat, pokud najdou další související případy,“ řekl vedoucí oddělení vražd. Jeden z vyšetřovatelů poplácal Asada po rameni. Určitě to byl jeden z těch, kteří neměli s případem nic společného.

V dalším okamžiku už zase stáli na chodbě.

„No, tak jak to vypadá s tou Monou Ibsenovou, Carle?“ pokračoval provokatér tam, kde přestal. „Neměl byste ji co nejrychleji dostat k sobě domů, než vám kulky ztěžknou jako dělové koule?“

Dole ve sklepe bylo vše při starém. Rose si přitáhla stoličku před vzkaz z láhve přilepený na stěně. Seděla a přemýšlela tak usilovně, že i zezadu si každý mohl snadno představit, jak se jí z toho krabatí čelo.

Vypadalo to, že zůstala stát na mrtvém bodě.

Carl se podíval na gigantickou zvětšeninu. Nebyl to snadný úkol. Rozhodně ne.

Písmena úhledně obtáhla lihovým fixem. Pravděpodobně to nebylo moc chytré, ale sám viděl, že to hned bylo přehlednější.

Téměř všechny nehty měla počmárané od fixu. Koketním pohybem si prohrábla černé rozčepýřené vlasy. Všechno bylo, jak mělo být.

Později si nehty přemaluje černým lakem. Ten většinou používala.

„Dává vám to smysl? Jestli to teda vůbec dává nějaký smysl?“ zeptala se, zatímco Carl si vše pročítal.

Bylo tam napsáno:

POMOC

.neora u...eni
...ralast.... .uto..... v ..ut.op.... .
Bal..... — Muž .. 18. v..... vlasy
..... — Márav.. j....
. modrým ...upu Tátají — Fr.d.. .
.... s B —žova. — zabij. ... —
..... mi —
Jeli jsme hodinu
.... vě... Sm.... —
..... .i —
...r .. .ry.g.. — let

P... ..

Jak už bylo řečeno — volání o pomoc a navíc odkazy na nějakého muže, otce a jízdu. Podepsáno P a to bylo všechno. Ne, nedávalo to žádný smysl.

Co se stalo? Kdy, jak a proč?

„Jsem si jistá, že tohle je pisatel,“ řekla Rose a ukázala svým fixem na „P“ na konci vzkazu. Není úplně hloupá.

„Taky jsem si jistá, že jeho jméno se skládá ze dvou slov, každé o čtyřech písmenech,“ dodala a poklepala na Asadovy tečky udělané tužkou.

Carl přešel pohledem z jejích fixem počmáraných nehtů na tečky tužkou na vzkazu z láhve. Bůhví jestli už nastal čas, aby si nechal vyšetřit zrak. Jak si může být tak jistá, že tam jsou dvakrát čtyři písmena? Jen proto, že Asad udělal tečky na nějaké fleky? Podle něj by tady mohlo být mnohem víc možností.

„Už jsem si to porovnala s originálem,“ řekla. „Mluvila jsem o tom i s technikem ze Skotska. Většinou se shodujeme. Dvakrát čtyři písmena.“

Carl přikývl. Technik ze Skotska, řekla. No dobrá! Co se jeho týče, klidně to mohla rozebírat s čarodějnici z Reykjavíku v pepitovém oblečku. Měl pocit, že většina dopisu je nečitelná mazanice. Ať si kdo chce co chce říká.

„Jsem přesvědčená, že to psala osoba mužského pohlaví. Pokud tedy vycházíme z toho, že v podobné situaci by člověk k podpisu takového dopisu nepoužil přezdívku. Nepodařilo se mi najít žádná dánská dívčí jména, která by začínala na P a měla čtyři písmena. Kromě toho jsem našla pouze cizí ženská jména jako Paca, Pala, Papa, Pele, Peta, Piia, Pili, Pina, Ping, Piri, Posy, Pris, Prue.

Jména odříkala během jedné vteřiny a ani jednou se nepodívala do svých poznámek. Je opravdu zvláštní, tahle Rose.

„Papa, to je nějaké divné ženské jméno,“ zabrbľal Asad.

Pokřčila rameny. Byla si zatraceně jistá. Žádná dánská ženská jména na čtyři písmena začínající na P neexistují. Nemožné.

Carl se zadíval na Asadův obličej, ve kterém byly jasné známky přemýšlení. Nikdo nepřemýšlel tak čitelně jako tenhle kulatoučký mužík.

„Není to ani muslimské jméno,“ vypadlo z něj po chvíli. „Nenapadá mě nic jiného než Pari, a to je íránské.“

Carl sklíčeně protáhl koutky úst. „Aha. A takového Íránce aby člověk v Dánsku pohledal, co? Dobrá, chlapík se jmenuje buď Poul, nebo Paul. To jsme si to usnadnili. Díky tomu ho najdeme dřív, než bys řekl švec.“

Teď se Asadovy vrásky na čele ještě prohloubily. „Jaký švec? Kde je?“

Carl se zhluboka nadechl. Bude muset milého asistenta brzy poslat za svou bývalou manželkou. Ta ho teprve naučí výrazy, ze kterých se mu budou protáčet panenky.

Carl se podíval na hodinky. „Takže se jmenuje Poul. Můžeme se na tom shodnout? Já si teď dám čtvrt hodinky přestávku a vy dva zatím dozajista najdete pisatele vzkazu.“

Rose se pokoušela jeho tón ignorovat, ale nosní dírky se jí zřetelně rozšířily. „Ano, Poul je určitě dobrý tip. Nebo Piet nebo Peer se dvěma e, Pehr s h nebo Petr. Mohl by to klidně být i Pete, Pier nebo Phil. Je spousta možností, Carle. Žijeme v multietnické společnosti, je tady tolik nových jmen. Paco, Paki, Pall, Page, Pasi, Pedr, Pepe, Pere, Pero, Peru...”

„K čertu, nech toho, Rose. Nehrajeme si tady na matriku. Cos myslela tím Peru? Zatraceně, to je přece stát a ne jméno...”

„...a Peti, Ping, Pino, Pius...”

„Pius? Jasně, zapoj do toho i papeže. Ti jsou...”

„Pons, Pran, Ptah, Puck, Pyry.”

„Skončilas?”

Neodpověděla.

Carl se znovu zahleděl na podpis na stěně. Ať si tady říkali cokoli, nemohli učinit jiný závěr než ten, že dopis napsal někdo, jehož jméno začínalo na P. Kdo ale byl tenhle P? Piet Hein asi sotva. Ale kdo tedy?”

„Taky by to mohlo být křestní jméno, skládající se ze dvou slov, Rose. Jsi si jistá, že tady uprostřed není pomlčka?” Ukázal na rozmazané místo. „Klidně by to mohl být například Poul-Erik nebo Paco-Paki nebo Pili-Ping.” Chtěl Rose přesvědčit širokým úsměvem, ale na ni podobné triky nezabíraly. Tak ať si trhne nohou.

„Takže, neměli bysme v klidu a pokoji tady ten ohromný dopis nechat pěkně viset a pohnout s konkrétnějšími úkoly?”